

Ömür Bitiyor Dert İnletiyordu

– Yazan Adam · 14 Nisan 2015

Yüreğim...

Üşüyor, dil lal oluyor,

Gözyaşlarım boşalıyordu...

Sinem bitap bir halde

Umutlara sığınıyor, çare adına

Sessizce bakınıyordu

Ne kalbin sesi,

Ne hissiyatın busesi esin oluyordu,

Nefesim daralıyordu

Yâd

Ellere bakıp

Nefesin sahibine sığınıp,

Bir köşede içimden

Geldiğince inliyordum

Çaresizdim, çünkü sevdim,

Gönlünü hasreden bir divaneydim,

Nerden bilirdim

Böyle badirelerin eşğinde,

Tek taraflı bir celsede,

Hüküm verilmiş ve çekip gitmişti

Ne söylediysem

Anıları bir bir tazeleyip

Yâd ettiysem, çırpınıp

Figan ettiysem de yine olmadı

Sanki bir bildiği vardı,

Sırların arkasında gizlenen

Bakışları saklıyordu, söylemiyordu

Yolun sonuydu,

Demek ki nihayet buydu,

Çünkü gönlüm

Hüzünle fevkalade doluydu

Bir daha

Seslenmedim

İçsellliğime iltica ederek, kalbi

Lekelerimin hesabıyla sabahlara

Kadar çaresiz bedelleřtim
Artık yeter dedim, bir daha mı?
Asla diyerek tövbe ettim ve kavilleřtim
Ne kadar heveslensem,
Gözlerime bakan nazarlari öncelesem
İçinden çıkamazdım, arındım
İçim
Yanıyordu
Ne kadar çekilmesi gereken
Hasret varsa, an be an
Ve geçen zamanda yüreğimi burkuyordu
Ah demek yetmiyor,
Keřkeler deva olmuyordu, hatalar
Bir řamar gibi yüreğime iniyordu
Ömür bitiyor, dert inletiyordu,
En acı gelen ise yalnızlık sızısıydı,
Kalbim öyle anıyordu
Mustafa Cilasun